Sanam Mahloudji

PERZSÁK

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

BITA

Egy héten keresztül éjjel-nappal drogoztunk és rajzfilmeket bámultunk, de a parti egy órával ezelőtt véget ért; ekkor hoztam ki Sirin nénikémet óvadék ellenében az aspeni börtönből, ahová prostitúció kísérletéért került.

Kidugta a fejét a hepehupás, latyakos utcákat felszántó fehér Suburban taxi hátsó ablakán, és ügyet sem vetett a kérdéseimre. Aztán csak megfordult, és kipirult, eleven arccal azt kiabálta fársziul, hogy törődjek a magam dolgával:

– *Fuzúli nákon!*[*]

A szállodában Sirin néni végigmasírozott a harmadik szint folyosóján. A 3E szoba mellett le sem lassított.

– Nem érdekel Húman drogos kumbaya[**] szarsága! Bita, kedvesem, dzsúnom, hozzád megyek!

Végighúztam a műanyag kártyát a zár előtt, és kinyílt az ajtó.

Fél óra múlva egy bő, fehér szállodai köntösben, törölközővel a fején lépett ki a fürdőszobából. Az ajtónál gomolygó gőzbe illatszerek édes illata keveredett.

[*] A fárszi/perzsa nyelvű szavak, kifejezések jelentései a könyv végén közölt szószedetben találhatók. (A magyar kiadás lábjegyzetei minden esetben a fordító és a szerkesztő megjegyzései.)

[**] Célzás a rabszolga afroamerikaiak spirituális, az Egyesült Államokban is elterjedt hitvilágára, konkrétan a „Kum ba yah" – Gyere hozzám, [Uram]! – kezdetű dalra.

Sirin letekerte a törölközőt, és kirázta a haját. Arccal a franciaágyra vetette magát, a felhőpuha paplanra. A szobámat Club 3M-nek neveztük el. Én, Sirin fia, Mo, és a szüleink barátainak minden hülye gyereke. Nem azért buliztak az én szobámban, mert akkora partiarc vagyok, éppen ellenkezőleg: anya halála után tavaly kihagytuk ezt a kirándulást, ők meg úgy gondolták, kell egy kis biztatás, hogy megjöjjön a kedvem. Immár tizenegy éve, vagyis 1994 óta a család és a barátok Aspenbe repülnek New Yorkból, Los Angelesből és Houstonból, mintha 1979 és az iszlám forradalom meg sem történt volna. Úgy teszünk, mintha még mindig Irán egyik legbefolyásosabb családja lennénk, híres ősök leszármazottai; pedig ez Amerika, itt senkit sem érdekel. A helyiek utálnak. Nem nyíltan, de határozottan. Úgy képzelem őket, mint a Pace Picante csípős szósz reklámjában; ők a cowboyok, akik azt morogják, hogy „Hozzátok a kötelet!", amikor azt látják, hogy fekete ruháinkban ezer dollárt költünk kaviárra és pezsgőre a sarki boltban.

– Bita dzsún, hozzál csak egy Fijit és egy Marlboro Lightot! – Sirin néni oldalra fordította a fejét, arca a fehér párnán nyugodott. Felemelte a karját, és csettintett. – Legyél jó kislány, és tedd, amit a nénikéd kér!

– Rendben, jól van – mondtam, és bosszúsan a mennyezetre pillantottam.

Iránban, 1979 előtt, Sirin néninek sofőrje és szolgái voltak. Egyszer azt mesélte, fikarcnyi önreflexió nélkül, hogy „Bita, még a sofőrök is arról beszéltek, hogy a királyt meg kell buktatni. Ők vittek el a tüntetésekre. Ugyanúgy utálták a Pahlavi családot, mint én."

Vastag szálú, sötét haja beborította a fehér huzatot, ahogyan a tinta szétömlik egy papírlapon. Teljesen szétcsúszott, egyszerre gyűlöltem és imádtam.

Kivettem egy hűvös, kék üveget a minibárból, a földön heverő pufidzsekimből előhalásztam egy szál cigarettát, a számba dugtam, és meggyújtottam a Caribou Clubból elemelt leveles gyufával. Az izmos címerállat arannyal nyomott szarva kidomborodott a fekete kartonon. Ebben a klubban tartóztatták le a nénikémet prostitúció kísérletéért.

Mélyen beleszívtam a cigarettába, és néztem, ahogyan a szürke hamu felparázslik, aztán odanyújtottam neki a cigit.

– Tessék! – mondtam, és kifújtam a füstöt.

– Jó kislány! – felelte Sirin néni.

Az arca elé emelte, vörösesbarna körmei csillogtak. Az éjjeliszekrényre pislantott, mintha azt mondaná: „Tedd oda a vizet!" Odatettem.

Hajnali négy óra volt, és már elmúlt a drogok hatása. Ki is józanodtam. Csak fáradt és bosszús voltam. Tízezer dolláromba került Sirin nénit kiváltani, ő meg csak annyit mondott, amikor a rendőr kikísérte mezítláb az üres váróterembe, hogy „Köszönöm, Bita dzsún", meg „Tudtam, hogy rád számíthatok. Egyszerűen zseni vagyok, hogy téged hívtalak először, kis ügyvédjelöltem! Neked jó gyakorlás volt. Húman felrobbant volna!"

Aztán a zsaru a kezembe nyomott egy nejlonzacskót és a nénikém csizmáját; még ő is tudta, hogy a lábbelit nem csomagolhatja a néni táskája mellé.

Sirin néni hanyatt feküdt, mint egy talajba lassan beszivárgó pocsolya. A füst felemelkedett a szája elől.

– Ne merészelj bekopogni hozzá! – mondta, és ez alatt a harmadik emelet egyik szobájában ájultan fekvő férjét értette.

Leültem az ágy melletti rojtos, virágmintás karosszékbe. A televízióban a fekete kabátos tudósító kint állt a hóviharban, és fehér párát lélegzett ki. Elnémítottam.

– Úgy bántak velem, mint egy közönséges bűnözővel. Felháborító – jegyezte meg Sirin néni, és újra beleslukkolt a cigarettába.

– Felolvasták a jogaidat? Megmotoztak? – kérdeztem.

– Viccelsz? Egy borzalmas, nyáladzó alak a seggembe dugta a kezét. Be fogom perelni őket, jobb, ha tudod.

– Miért nem arra összpontosítunk egyelőre, hogy ejtsék a vádakat, nénikém? Ez nem vicc. Be akarsz kerülni a bűnügyi nyilvántartásba? Esetleg börtönbe? Ezek komoly vádak. Gondolj a cégedre! Te vagy a Valiát Rendezvényszervezés arca, nem? – Egyre emeltebb hangom kissé megreszketett.

Kikerekedett a szeme, a cigarettája egyre hosszabban leégett.

– *Másálláh,*[*] Bita – mondta. – Egy Borostyán Ligában tanuló joghallgatóhoz képest kibaszott nagy mamlasz vagy.

Az elnémított televízió képernyőjére néztem, még mindig a hírek mentek. Arra gondoltam, hogy elég kétszínű dolog Allah nevét megidézni, tekintve, hogy a köreinkben senki sem vallotta magát hithű muszlimnak. Bár az egyik ősünk elment a hádzsra,[**] és megkerülte azt a nagy fekete dobozt; erről volt híres.

– Tartozol nekem! – válaszoltam. – Ott is hagyhattalak volna dideregni azon a vékony matracon, míg a többi perzsa meg nem jelenik érted, te meg éghetsz, mint a pillecukor.

– Bravó, kislány! – felelte, és elmosolyodott.

A mennyezetre függesztettem a tekintetemet.

– Gyökér vagy, nénikém! Ez még tőled is túlzás volt. De ugye nem csináltad végig? Ugye nem? – Elképzeltem Sirint egy hájpacni alatt, amint odaadja magát neki. – Hogy történhetett ilyesmi? Nem ő közeledett hozzád? Nem értem.

– Az a disznó! Az az ostoba faszfej rendőr dallasi playboynak adta ki magát! – kiáltotta Sirin néni, és a padlóra hamuzott.

– Szerinted direkt rád szálltak?

– Miért? Mert gyönyörű vagyok?

Felkacagtam, és a fejemet csóváltam.

– Az irániakkal csak a baj van. Egyszer túszejtő, szőrös terroristák vagyunk, máskor nukleáris fenyegetést jelentünk a világra, aztán jön egy könnyűvérű nő.

Rám bámult, a tekintetével biztatott, hogy folytassam, de nem feleltem semmit.

– Azt mondta, hogy „Bébi, legyél a Kleopátrám ma éjjel! A sejked akarok lenni!" Már a tököm tele volt ezzel az egésszel. Így aztán azt

[*] Allahra! (arab)

[**] Mekkai zarándoklatra (az iszlám ötödik pillére).

mondtam neki, hogy „Jól van, muci, leszek a Jázmin hercegnőd, de az sokba kerül. Adjál ötvenezret!" Szarházi. – Sirin összehúzta a szemét, fényes fekete szempillái összeakadtak.

Felkacagtam.

– Hogy jutott eszedbe ez az összeg?

– Minimum kétszer annyit érek – felelte. Ásítva kinyújtotta a karját, a cigarettát tartó kezét az ágytámlához nyomta.

– Vigyázz! – kértem. A feje mögött hamu szóródott szét.

Sirin néni elfintorodott, és a teli vizesüvegbe pottyantotta a csikket.

– Annyira műveletlenek! – panaszkodott. – Ezeknek mindenki kibaszott arab. A perzsákról semmit sem tudnak, nem tudják, hogy mi voltunk a világ legnagyszerűbb civilizációja. Azt meg pláne nem, hogy a családunk különösen figyelemre méltó. Utána meg azt mondta: „Oké, bébi, de gyere ki velem az automatához!" Nem vagyok hülye. Tudom én, hogy automatából nem lehet ekkora összeget kivenni. Tehát közöltem vele, hogy „Ne akarj átbaszni!" Erre elővette a csekkfüzetét, írt egy csekket, és járulékos veszteségként az erszényét is nekem adta. Megtettem volna, remélem, tudod.

– Csapda volt – feleltem. – De igazad van. Ők csak egy sötét bőrű nőt láttak.

– Miféle sötét bőr? – Először az egyik, majd a másik karjára nézett. – Nem, nem.

– Ahogy gondolod – feleltem.

– Az a pasas csak meg akart alázni. Gyűlöli a szép nőket.

Az étkezőasztalra pillantottam. Ketel One vodkásüvegek, egy tükör a falról, összetekert bankjegyek, síkesztyűk, szakadt síbérletek összeakadt csíptetőkkel, zöld szójaszószos tasakok, használt evőpálcikák a Sushi Oléból. A szőnyegen síbakancsok, fényesek, kemények. Dombornyomott fekete Prada bevásárlótáskák. Félig üres Fiji palackok, nyakukon vörös rúzsfoltokkal.

– Azok az ópiummániás barmok! – folytatta Sirin. – Nem fogják megtudni. Hadd szórakozzanak az ostoba játékaikkal!

A férfiakra gondolt, a férjére, Húmanra, és apámra, Tejmúrra, akik egy kerek asztalnál kártyáztak; a filcrátétet összetekerve hozták valaki csomagjában. A szobájukban mindenféle füst illata keveredik ilyenkor – édes, földes, virágos –, a skót whiskyvel teli kristálypoharak csillagként ragyognak a puha, zöld égen.

– Amíg tusoltál, felhívtam Pattyt, tud-e segíteni. Az egyik tanára ismer ügyvédeket Denverben. Diszkréciót kértem tőle. Tudom, nem szeretnéd, hogy kitudódjon – mondtam.

– Nekem nem kell ügyvéd, de rendben van, ha ragaszkodsz hozzá, beszélhetnek velem.

– Ne tegyél nekem szívességet, nénikém! – jegyeztem meg.

– És ki az a Patty? Miért zavarod fel ilyen korán? Szégyelld magad!

– Egy barátnőm – feleltem, és fejemet hátrahajtva a mennyezeti szellőzőnyílást kémleltem. A rácson úgy függtek a szürke porcicák, mint a Petri-csészékben kiszőrösödött penész.

Kopogtak az ajtón. Aztán megint. Kinyitottam a szemem. Amikor felemeltem a fejem, megfájdult a nyakam.

– Nézd meg, ki az! – utasított Sirin néni.

Az ajtóhoz sántikáltam, közben letöröltem az arcomról a nyálat. Szememet a kémlelőnyílás hideg gyűrűjére szorítottam.

– Mo az – feleltem.

– Kussoljál előtte! Nem viselné el – mondta. – Várj csak! – Sirin néni addig tekergőzött, amíg el nem érte a nagy simítózáras zacskót a padlón. A férjezett nevét – Sirin Dzsavan – fekete filccel írták rá. Megrázta, mire az összes szemét a fehér paplanon kötött ki. Gyufás skatulyák, sminkes tégelyek, telefon, fekete retikül. Gyorsan visszapakolt mindent a retikülbe.

Kinyitottam az ajtót. Mo átnyomult mellettem, egyenesen Sirinhez lépett, aki közben visszahanyatlott a párnára.

– Baszd meg, anya! Hol voltál? Egész reggel hívtalak.

– Baszd meg te! – felelte a nénikém. – Hívjuk női összetartásnak! Mutass némi tiszteletet! Így nem beszélhetsz az anyáddal! – A retikült az éjjeliszekrényre ejtette.

– Bocsi, anya! – felelte Mo. Lehajolt, és homlokon csókolta az anyját. Feketébe öltözött. A platina Rolex megcsillant az olvasólámpa fényében. Harmincéves, négy évvel idősebb nálam. A Mo a Mohammad rövidítése.

Mónak és Sirinnek ugyanolyan gyönyörű, sötét, csillagképszerű anyajegyek tarkítják az arcát, fekete hajuk ugyanúgy fénylik, és mozdulataik egyformán könnyedek. Sirin elmosolyodott. A szemsminkje egész éjjel érintetlen maradt: a macskaszemet utánzó kihúzott tus és a szempilláit megemelő, meghosszabbító spirál is.

– Éhen halok, eszünk? – kérdezte.

A padlóra lendítette a lábát, és kioldotta a köntösét. Úgy nyílt szét, mint a függöny, megláttam alatta meztelen testét. Az ágyra ejtette a köntöst. Én Móra néztem, aki még mindig az ágy fejénél görnyedt, és ő is az anyját figyelte. Tele volt a tekintete szeretettel. Sirin melle kerek és kemény, szinte külön életet él a testétől. A hasa lapos és barna, a punciján V alakúra gyantázták a szőrt. Nem úgy néz ki, mint egy ötvennégy éves anya. A zsarura gondoltam, aki fel akarta szedni, aki megcsókolta. A nénikém valódi koráról csak a kézfején és a nyakán kidagadó erek árulkodnak.

– Elhiszed, hogy innen bújtál ki? – kérdezte, és az ágyékára pislogott. – Életem legjobb döntése. Egy nap kimentem a vécére szarni, és hopp, meg is érkeztél.

Mo a szemét forgatta.

– Anya, ez senki szerint nem normális. Komolyodj már meg!

– Teljesen komoly vagyok. Az a csoda, hogy nem lettél meleg.

Mo felkacagott.

– Szép volt, nénikém! Azt hittem, haladni akarsz a korral – jegyeztem meg.

– Majd akkor szólj bele, amikor gyereked van, Bita! – felelte. – Senki sem akar olyat. Az én pici fiam nagy szoknyavadász. – Puszit nyomott Mo merevre zselézett frizurájára, aztán a kétszemélyes kanapéhoz ment, ahová a tegnap esti ruháit dobta. Testhez simuló fekete gyapjúruha, Chanel csizma. Fehérnemű nélkül. Felöltözött. Aztán magára húzta a szőrmegalléros fekete kabátomat is. Lebarnult bőre fénylett.

– Menjünk! – mondta mosolyogva, és felkapta a retiküljét. – Egy egész cowboyt meg tudnék enni.

Összehúzott szemmel néztem rá. Elmosolyodott. Ma vajon milyen galibába fog keverni minket?

Míg a csizma cipzárját húztam fel, láttam, hogy a fehér port már csíkokba rendezték a tükrön. Fölé hajoltam, fogtam az összetekert bankjegyet, és felszippantottam egyet. Mo és Sirin is ugyanezt tették, amíg a por el nem fogyott. Lehunytam a szemem, mélyeket lélegeztem. Csípte az orromat, a keserű íz lefolyt a torkomra. Lenyeltem. És már át is futott az egész testemen: egy villanásnyi öröm.

Kimentünk a szobából. Ellenőriztem, hogy az ajtón rajta lóg-e a NE ZAVARJANAK! tábla. A lift előtt egy szobalány rendezgette a kocsiját. Sirin köszönt a nőnek, majd amikor elfordult, felkapott néhány miniatűr italosüveget, és Mo kabátzsebébe gyömöszölte.

A liftből az őszibarack- és narancssárga kasmírmintás szőnyeggel fedett félemeletre léptünk ki. Aranyszínű csillárok világították meg a helyiséget. A lobbiból hatalmas fa lépcsősor kanyargott felénk. Az *après-ski*[*] sokaság a kanapékon borozott, és több kört rendeltek, mint amennyit meg tudtak inni. Ebben a tekintetben hasonlítottak hozzánk.

Fentről néztük őket, a cowboykalapos, szőrmebundás frissen érkezőket. Összeszámoltam a hidrogénszőke és a Ken baba-fejeket. A londinerek a csomagokkal rohangáltak. Az egész gyerekkoromat repülőgépeken töltöttem. A repülőgépek naponta hagyták el Teheránt, fedélzetükön a hozzánk hasonló utasokkal, akiknek sikerült megvesztegetéssel, lopva

[*] Síelés utáni tevékenység (francia) – italozás, bulizás, szaunázás.

kijutni az országból. „Mikor jöttetek rá, hogy a forradalom valóban végbemegy?" – kérdeztem egyszer a szüleimtől. „Soha – felelte anyám. – Amikor minden kötél szakadt, kiderült, hogy sokkal inkább a sah pártján állunk, mint sejtettük."

– Rosszul vagyok ezektől a texasiaktól. Néhány marha és olajkút, a semmiből – jegyezte meg Sirin. – Menjünk inni!

A félemelet kandallójának pattogó tüze elé ültünk. Az idén szépen feldíszítették, ízlésesebben, mint amire emlékeztem. A tükrökben csillogott az angyalhaj. Láthatatlan hangszórókból karácsonyi zene szólt. Mindet énekeltem kiskölyökként LA-ben. Mo is biztosan, csak Houstonban.

A szomszédos kanapén egy amerikai nászutaspár ült. Eszkimópuszikat adtak egymásnak, a borukat meg úgy forgatták a poharukban, ahogyan a kóstolótanfolyamokon tanítják. Ránk néztek, és elmentek. A tűz átmelegített.

– Anyádnak tetszene – jegyezte meg Sirin néni. – Szíma volt közöttünk a legnagyobb karácsonymániás!

– Tényleg? Szerette az itteni hideget meg a sífutást.

Volna. Volt. A szavak fájtak. Bassza meg a rák, hogy ez milyen kínos kifejezés, de bassza meg az is, hogy távol tartjuk magunktól anyát, talán azért, hogy megvédjük magunkat a halál teljességétől, hogy elvonjuk a figyelmünket az értelmetlenségétől. Egy éve halt meg, de máris úgy éreztem, távolodik tőlünk. A kis hógömb, amit gyerekként úgy szeretett… fenyőfa volt benne? Hogyan őrizhetném meg az emlékeimben jobban? Egy hithű muszlim mit tenne?

Az anyám fiatalkoráról szóló ritka történetek egyike szerint Elizabeth nagyanyám utánozta a hollywoodi színésznőket, például Elizabeth Taylort. Így tett már a színésznő híres 1976-os látogatása előtt is, amikor Taylor csábos pózokba vágta magát minden híres épület vagy természeti képződmény mellett. A mi Elizabethünk utálta a gyerekeket. A legeslegjobban a sajátjait: a fiát, Nádert, az anyámat, Szímát és Sirin nénit. Elizabeth nem akart anya lenni. Azt mondta anyámnak, amikor

betöltötte a tizenhatot, és megjött az első menstruációja, hogy „Amikor véresen és ordítva előbújtál, az életem véget ért. Nekem is végem lett." Szeretett arról mesélni, mennyire kinyúlt a hüvelye a szülés után. Miért nem Náder születése után lett vége az életének? Náder, a félanalfabéta szájhős után, aki hangyát evett. Egy gyerek még elviselhető, az még nem teszi tönkre az ember életét?

– Ez az utolsó alkalom, hogy eljöttem erre az ostoba utazásra, gyerekek – mondta Sirin néni, és fényes, sötét körmeit dörzsölgette.

– Miért? – kérdezte Mo.

– Mert egyre többen vagyunk. Elárasztottuk Aspent, és a generációm tagjai unalmasak. A férfiak fiatalnak tettetik magukat. A nők meg úgy viselkednek, mint egy öreg náneh. A monarchia bemászott a seggükbe, és kihalt. Tekerj csak egy dzsointot, kicsim! – Sirin néni egy ékkövekkel kirakott cigarettatárcát tolt Mo elé, és egy üveg pezsgőt rendelt. Azt hittem, azt mondja majd, hogy anya nélkül nem az igazi. Lehet, hogy így érezte. Koccintottam velük, aztán a poharamat remegő kézzel a kisasztal széléhez is hozzákoccantottam. Vártam, hátha eltörik valami. Sirin a dzsointot szívta, és senki sem szólt rá.

– Az apáitok – mondta, slukkolt egyet, majd kifújta a levegőt – akkora lúzerek!

– Olyan undok vagy! – kiáltotta Mo. – Apa igenis jó üzletember.

– Ha! – horkantotta Sirin. – Iránban ők *maguk* jelentették a gazdaságot. – Rám nézett. – Húman és apád mit is árulnak most? Iráni teafilter-utánzatokat? Inspiráló üzenetekkel?

– Hé, nem az ő hibájuk, hogy utánzat! Helló, szankciók! – jegyezte meg Mo.

Hirtelen Sáhla, Neda és Lejla állt meg előttünk. Testvérek, akiket alig tudtam megkülönböztetni egymástól, Húman bátyjának a gyerekei. Egyenesre vasalt, dús haj, tökéletes ívű szemöldök, szomorú, szexi ajak. Pont, mint én, bár őszintén szólva ők sokkal csinosabbak voltak nálam. Fekete nadrág, testhez simuló pulóver, gyémántok, szőrös fül-

melegítő. Egyszerre sízős csinibabák, Playboy-nyuszik és Ivanka Trump iráni változatai.

– Jaj, kislányok! Üljetek le! Egyetek, egyetek! – utasította őket Sirin néni. – Úgy néztek ki, mint aki Ritalinon és kávén él! Nem is értelek benneteket, kislányok. Enni kell, de okosan. Az ebéd rendben van. A vacsora a disznóknak való. Vacsorára bekaptok egy finom salátát, és ennyi.

Sáhla, Neda és Lejla vihogni kezdtek, és ketten átlebbentették a hajukat az egyik oldalról a másikra.

– Vásárolni megyünk. Kell egy új ruha holnapra – mondta a bal oldalon álló lány, és oldalra biccentette a fejét. – Kibuggyanok a melltartómból.

– Nyami! – kiáltotta Mo. – A mi csajaink a legszexibbek! Mindig ezt mondom.

Úgy tettem, mint aki lenyomja az ujját a torkán, és öklendező hangot hallattam.

– Vérfertőzés? Különben is csak szőkékkel randizol.

– Te meg csak harvardi csávókkal? Legalábbis amikor még randiztál.

– Az más – feleltem.

– Ó, tényleg?

A fejemet csóváltam. Igaza van.

– Valami houstoni srácok meghívtak bennünket egy buliba a Vörös-hegyre – magyarázta a középső. – Iszonyat dögösnek kell lennünk, na!

– Hmm. Tudtok valamit ezekről a srácokról? – kérdezte Mo.

– Jaj, hirtelen te lennél az oltalmazónk? Kussoljál már, Mo! Senki sem beszélgetni megy oda. *Bla, bla, bla* – szólt közbe Lejla rekedten. A hangjáról ismertem fel: ő a legidősebb, a legbölcsebb, aki tizenegy éves kora óta minden bulin részegen fetreng az asztalon.

– Akkor *vámanos!*[*] Már négy óra van – mondta Sirin néni. – Ma korán zárnak a boltok. – Leintett egy pincért. Még csak nem is a mi pincérün-

[*] Gyerünk! (spanyol) itt rontott kiejtéssel; helyesen: *Vámonos!*

ket. – Számla? – vakkantotta egy sötétkék egyenruhás fazonnak. – Nem érünk rá egész nap!

A férfi visszasietett a bárpulthoz. Túl részeg és túl fáradt voltam ahhoz, hogy józanságot színleljek, ezért zajosan feltettem a lábam a kávézóasztalra.

– Többet ne lopjál! – jegyeztem meg. – Tizenöt dollár minden miniüveg. De most tényleg, nénikém!

Sirin elmosolyodott.

Örültem, amikor sikerült megnevettetnem.

– Bűnöző vagy! – tettem hozzá, és figyeltem, mennyire igyekszik ügyet sem vetni rám.

Mo a homlokát ráncolta.

– Tessék? – kérdezte.

– Poén – feleltem, és a padlóra lendítettem a lábamat.

Mivel a pincér még mindig nem jött, Sirin néni felállt, lement a lépcsőn, és ahogy láttuk, kisétált az üveg forgóajtón. Vissza sem nézett. Mo és én megvontuk a vállunkat, és követtük. Néhány másodpercig egyedül voltam az üvegkalitkában. A világ elcsendesedett. Félig megszűnt. Maga volt a tökély.

Odakint csatlakoztam Móhoz és Sirinhez a zöld vászontető alatt. Az arcomig cipzároztam a kabátomat, a recés fémet a számnál éreztem, és a kapucnimat is felrántottam.

Az olvadó havon és macskaköveken lépegetve mentem mellettük. Föl-le ugráló cowboykalapok és bevásárlótáskák. Mindenki az utolsó percben szerzi be a karácsonyi ajándékokat, akárcsak mi. A szemembe vágott a hideg szél. Könnyek szöktek bele.

Sirin néni megnyomta egy ékszerbolt csengőjét.

– Csak nézelődünk? – kérdeztem.

A biztonsági őr beengedett minket, majd újra elfoglalta a helyét az ajtó mögött. Tükrös napszemüveget és feszes, barna egyenruhát viselt, mint egy autópálya-rendőr karikatúrája a nyolcvanas évekből. Nem mosolygott, még csak nem is nézett felénk.

– Mit vegyek neked? – kérdezte Sirin néni Mótól.

– Mire? – kérdezett vissza Mo.

– Egy új órát? És neked, Bita?

– Nekem semmit – feleltem.

– Ékszert visszautasítasz? – kérdezte Sirin néni.

– Nem pihenned kellene ma? – jegyeztem meg.

– *Száket!* – csattant fel Sirin.

Az üvegezett pult másik oldalán egy idősebb nő rendezgette a dobozokat. Hosszú, elefántcsontszínű kardigánt viselt, festett karamellszínű haját laza kontyba fogta, a testtartása tökéletes volt. Azonnal megutáltam.

A nő felkapta a fejét.

– Segíthetek? – kérdezte.

– A férfikarórákat szeretném látni – mondta Sirin néni, amikor az asszony elindult felé.

– Pompás. – A nő elfordította a kulcsot az egyik üvegrekesznél, amelyben egy miniatűr Aspent raktak ki ékszerekből. A gyémánt fülbevalók láthatatlan szálakon függtek, mint a hópelyhek.

– Senkinek sem kell új óra – mondtam.

– Tudja, mit? Megveszem mindet. – Sirin dühösen meredt rám.

A nő hátrálni kezdett.

– Uramisten! Biztos benne?

Sirin csodálkozva nézett rá.

– Mit gondol?

– Nem akarja először az árakat hallani? – kérdezte a nő. Leakasztotta az órákat a zöld-fehér filchegyről.

– Azt a nyakláncot is tegye hozzá! – Sirin egy síliftkábelként szuperáló smaragd nyakék felé bökött.

– Ön biztosan nagyon szereti a karácsonyt – mondta a nő. – Az a zöld csodálatosan illik ehhez az időszakhoz.

Sirin felkacagott. A fejét csóválta.

– Elképzelni sem tudja!

A nő ránk meredt.

– Becsomagolom őket.

– Szórja csak be ide! – mondta Sirin néni, és elővette az aspeni börtönben kapott simítózáras zacskót.

A nő az órákra, majd a fekete feliratos üres zacskóra nézett. Tökéletes frizurája és az arcpúdere visszaverték a mennyezetvilágítást, úgy ragyogott, mint egy angyal. Visszafordult Sirin néni felé, és csukott szájjal elmosolyodott, mint aki még soha nem érzett ennyi szánalmat senki iránt.

Odakint Sirin néni felvette a smaragd nyakéket – a zöld nyolcszög egy aranyláncon lógott. Csillogott. Hat karórát vett. Több mint harmincezer dollárt költött. A nejlonzacskót menet közben határozott mozdulatokkal lóbálta maga mellett.

– Mi az a zacskó? – kérdezte Mo.

– Semmi közöd hozzá – felelte Sirin.

Közben kisütött a nap, a felhők gyorsan úsztak az égen. A hó elvakított. Felvettem a napszemüvegemet.

– Ne merészelj így szégyenbe hozni még egyszer! – figyelmeztetett Sirin. A csizmája sarka keményen kopogott a vörös köveken.

– Szégyenbe hozni *téged?* – kérdeztem. – Csak segíteni akartam.

– Nincs szükségem a segítségedre – felelte.

– Ugyan már, csajok! Nyugi van. Vegyünk palacsintát! – szólt közbe Mo.

– Amit csak akarsz, szívecském – mondta Sirin. – Add csak ide azokat a vodkákat!

Mo a zsebébe nyúlt, és a kis üvegeket Sirin kezébe nyomta. A nénikém megállt, hóna alá csapta a zacskót, lecsavarta az egyik üveg kupakját, és lehúzta az italt. A másik két üveget is kivégezte. Az üres üvegeket egy hókupacra dobta. Először arra gondoltam, összeszedem őket, de aztán letettem róla.